

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 12 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku E. S. i M. F.
z udziałem A. R. i A. S.
o stwierdzenie nabycia spadku po K. F.,
na skutek skargi kasacyjnej E. S. i M. F.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z 13 kwietnia 2022 r., XXVII Ca 1214/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. oddała wniosek uczestników postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna wnioskodawców od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2022 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania bez jednoznacznego wskazania ustawowej podstawy w tym zakresie. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi do stwierdzenia, że żadna z podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie zachodzi.

Twierdzenie skarżącego, że „wobec naruszenia wskazanego prawa materialnego i procesowego skarga kasacyjna jest uzasadniona” może wskazywać jedynie na podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez

skarżących, związane ze stwierdzeniem, że "badanie warunków ważności testamentu ustnego dotyczy zaistnienia ich w momencie testowania /w dacie testowania/ i dotyczy wyłącznie okoliczności zachodzących po stronie spadkodawcy i to zarówno wystąpienia obawy rychłej śmierci jak i szczególnych okoliczności wskutek których zachowanie zwykłej formy testamentu jest niemożliwe lub bardzo utrudnione" nie daje zaś podstaw.

W orzecznictwie podkreśla się także, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Wniosek uczestników postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego podlegał oddaleniu z uwagi na jego złożenie po upływie terminu do wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną.

[a!]

